

Những mẩu chuyện vui buồn về thơ Công Chánh

Hắn lấy biệt hiệu là TTTh. Hắn có làm một vài bài thơ giải trí đăng vào LTCC. Thơ hắn có người khen kẻ chê. Khen, hắn thấy vui vui thích làm nữa, chê hắn không lấy đó làm buồn mà thôi đi, vì hắn đã tự bảo là làm thơ để giải trí. Người bạn thân của hắn LND thường ví von là thơ hắn như thơ của TTKh. không phải TTKh thứ thiệt mà là thứ để trêu ngươi:

*Tôi nhớ người hay xét b López tôi
Cố tìm cho được lá thư rơi
Bảo rằng con nhỏ như con khỉ
So sánh làm chi thứ dở người...*

Hắn thích thú vì bạn hắn là một cây tiểu lâm. Để cảm kích, hắn liền làm một bài thơ tặng các bạn thân hắn trong đó có LND:

*Lê Gia Trang chập chờn trên ghềnh đá
Núi non xanh vờn ánh nguyệt mơ màng
Chàng ND thiên tài trong hội họa
Chuyện hoang đường tiểu ngạo vượt thời gian
Thích mộc mạc say sưa tình bằng hữu
Mê phong trần trong bể cá vườn trăng
Không nói nhiều mà lòng đầy chiếm hữu
Mùa thu nào gối kỷ niệm còn chăng?*

Thế nào mà LND lại bị bà xã câu xé hôm đó khi đọc xong câu cuối. Sáng hôm sau mắt đỏ hoe, LND trách hắn: "Mi đâu biết quá khứ tao mà nói bậy bạ như vậy?" Thì ra thơ hắn luôn luôn có hảo ý mà bị cả bà xã LND và LND hiểu lầm. Hắn mới yêu cầu bày tỏ câu chuyện Gối kỷ niệm thật mà hắn biết trước mặt LND và bà xã. Số là: Một người bạn thân kể lại với hắn là lúc LND mới ra trường Công Chánh Phú Thọ, vừa mới lập gia đình và đang chìm đắm trong giấc mơ của tuần trăng mật thì xếp giám đốc có sự vụ lệnh dày LND và bạn hắn lên miền sơn cước Ban Mê Thuột. Xách áo quần và hành trang ra đi: Ông phút chia tay sao mà buồn vậy? Đến Ban Mê Thuột ở một gian nhà trọ, bạn hắn mới bảo LND là trời đây lạnh lắm sao mày lại đem thiếu cả gối cùng chăn vậy. LND trả lời là người taomập không cần chăn, nhưng tao chỉ cần cái gối này thôi, liền đó LND mới đem ra một bộ áo có màu sắc huy hoàng thích thú lót dưới đầu kê làm gối và hanh diện nói với bạn hắn: Đây là bộ áo của bà xã moa. Cảm kích tình nghĩa và tình cảm của bạn và nhớ đến câu thơ vua Tự Đức: Xếp tàn y lại để dành hơi, hắn mới nghĩ được ra câu: Mùa thu nào gối kỷ niệm còn chăng?

Thường hắn hay nghĩ đến bạn nhiều hơn là nghĩ đến mình, vì vậy thơ hắn chủ đề là làm cho bạn. Một hôm hắn gặp AH NTA, năm xưa là thầy hắn lúc còn học trung học, gặp AH NTA trong một ngày buồn tiễn đưa linh cữu của một bậc tiền bối, AH NTA cho biết AH lão thành NLN đang cơn trọng bệnh. Vài ngày sau đó được tin AH NLN ta thế. Hắn buồn vì mới chuyên trò với AH NLN trong mấy tháng trước mà giờ anh đã qua đời, hắn phục AH NTA quan niệm cuộc sống như một nơi tu học để tiến lên một tầng lớp cao hơn cho kiếp sau và sau chót hướng về Niết Bàn (Thiên Đàng bên Thiên Chúa Giêsu). Hắn mong đưa ra một lời an ủi với bà con AH NLN theo quan niệm của AH NTA, do đó bài thơ Thương Tiếc Anh NLN đã ra đời:

*.... Hạc bay cao vút đầu thu
Chín tầng mây biếc, một khu sáng ngời
Bạn anh còn lại ở đời
Buồn lên khóc mắt khóc người anh xưa*

Hắn nhận được bà con của AH NLN cảm ơn thành thật, hắn nghĩ rằng cảm xúc của hắn đã truyền thông được với linh hồn người quá cố. Hắn thấy thoải mái. làm thơ cho bạn một đôi khi vì tếu có thể làm cho các bạn phật ý hay khó chịu, thì đây hắn xin lỗi và mong quý bạn chỉ nghĩ đến khía cạnh vui và nhớ bạn của văn thơ hắn:

DDL từ ngày sang Bang Quốc

*Thùa tung hoành xuôi ngược cảnh phù du
Vận đen đỏ cõng còn nhiều xuân sắc
Cánh thiên đường địa giới nhẹ lòng tu*

hoặc:

*HDL lạc về cung An Định
Gót giai nhân khép kín mong giang hồ*

Ngoài ra AH Tràm Cà Mau có yêu cầu hán hợp tác dịch những bài thơ hay khắp thế giới. Sau khi hán đọc những vần thơ này bằng tiếng Anh, hán rất ưu tư vì hán thấy hán hiểu không hết nghĩa cũng như khó thông cảm với những cảm xúc các xứ xa lạ. Trước hết hán đem một bài thơ của một tiền bối Việt Nam viết bằng chữ Hán để thử dịch:

*Thế sự du du nại lão hà
Vô cùng thiên địa nhập hàn ca
Thời lai đồ điếu thành công dị
Vân khứ anh hùng ảm hận da
Trí chúa hữu hoài phù địa trực
Tẩy binh vô lộ văn thiên hà
Quốc thù vị phục đầu tiên bạch
Ký độ long tuyển dài nguyệt ma*
(Đặng Dung)

Hán thử dịch:

*Cuộc thế lệnh đênh dồn tuổi già
Say cùng trời đất nhập lời ca
Anh hùng nuốt hận thời không đạt
Vân đến công thành lầm giới ma
Gươm sáng mài trăng mòn mỏi tháng
Trí mong xoay sở cõi sơn hà
Phò chúa sông trời đâu rửa sáng
Nước còn chưa trả bạc đầu ta*

Hán thấy không hài lòng, hán lại thử đem một bài thơ Pháp của Lamartine ra để dịch trong đó có câu “Vieilles tours que le soir dorait dans le lointain”, hán muốn dịch cho sát nghĩa:

Tháp xưa vàng lộng dặm dài hoàng hôn

Hán không thích chữ vàng lộng vì không có nghĩa của nắng chiều nên hán dịch lại cho Việt Nam hơn:

Tháp xưa nắng đọng nối dài hoàng hôn

câu thơ có hình ảnh và sống động thì lại không dịch được chữ dorait, cho nên hán dành chịu thua. Tuy vậy hán không phủ nhận là Tràm Cà Mau đã dịch rất hay Bài Ca Ngoại Mông mà hán ngưỡng mộ.

Vì có tật làm thơ cho bạn nên LND muốn thay đổi

không khí đã nhờ hán làm một bài thơ mời các AHCC họp nhau trong đầu năm 1996. Hán làm thơ cho LND như sau:

Bài thơ mời họp AHCC năm 1996

*Bạn ơi còn lại bao năm
Ngày xưa Dương Lễ đến thăm Lưu Bình
Xá gì một quả cà xanh
Giác mơ đâu phải công danh bạc vàng
Xa quê trong bước phủ phàng
Gặp nhau là mộng đạo tràng là duyên
Chén thù chén tạc một phen
Bước dần tuổi hạc bon chen làm gì
Bụi trần phui gót ra đi
Kết tri âm đó còn ghi tíc lòng
Mời anh cạn chén hòa đồng
Mời em nâng chén thủy chung xút người
Lúc về quên nhớ đầy vời
Bạn qua néo cũ, tôi rời mộng xưa
Ngày mai nối lại cuộc cờ
Dòng đời ta hẹn giác mơ bạn hiền*

Hán không đi họp được ngày 2-6-1996 vì lý do đơn giản là cùng ngày hôm đó hán phải tổ chức một buổi họp khác cho Khóa 48/55 Khải Định mà hán đã thông báo trước khi thư mời họp của LND phát hành. Hai ngày hôm sau hán nhận được một bức thư nặc danh gửi đến nhà, thư rằng:

*Lời than của nàng Kiều Công Chánh Bắc Cali
(Về bài thơ kêu gọi AHCC di họp ngày 2-6-96)*

*Rằng hay thì thật là hay
Nghe ra ngâm đắng nuốt cay thế nào
Hết ai ba xao tào lao
Để người đi họp còn tao ở nhà
Thật là như Thiệu nói ra
Đừng nghe Việt Cộng chỉ là gạt nhau
Chỗ anh em nhớ lẩn sau
Chớ có ba xạo dối nhau làm gì
Chữ Tin còn lại chút ni
Chẳng cầm cho vững lại Đì cho tan*

Lại LND nữa, hán nghĩ, mà LND trách mình không đi họp cũng phải, nhưng LND biết hán kẹt mà? Dầu sao lão đã trách cứ thì hán phải phản Trần chú. Thế là một bài thơ bút chiến không địa chỉ gửi đến nhà LND mượn điển tích Tôn Phu Nhân quy Thục như sau:

*Tôn Phu Nhân Quy Thục Tân Ước
Quý thay nhẫn nhủ bạn hiền
Buồn thay lời lẽ đảo điên hồ đồ
Ngày ngày trông đợi hư vô*

Trái bao năm tháng trông chờ Lá Thư
 Tháng Giêng là tháng lùi dù
 Tháng Hai giờ cũng vẫn như tháng đầu
 Tháng Ba le lói chờ lâu
 Tháng Tư còn sớm gấp nhau làm gì
 Tháng Năm Lao Động mời chi
 Để qua tháng Sáu cho chì lòng son
 Bạn ơi nước chảy đá mòn
 Thời gian trôi dạt lòng son đổi dời
 Tôi về Quốc Học trường tôi
 Tưởng ra lỗi hẹn nhưng mười phần không
 Thư mời đã gửi ngàn đồng
 Bạn sao không hỏi cho trùng ngày đi

Son phấn thà cam dày gió bụi
 Má hồng chi để hẹn non sông
 Ai về nhẫn với Chu Công Cản
 Thà mất lòng anhặng bụng chồng
 (Tôn Thọ Tường)

LND khi bắt được lá thư biết ngay là của TTTh mới la hoảng lên: "Mi ơi đừng có hiểu lầm tao, nếu LND này mà làm được bài thơ như trên thì phúc cho tao quá, từ xưa nay tao chỉ làm được một bài thơ mà thôi (không biết cho ai) mà bài thơ đó không bao giờ gửi đi cả. Mi không thấy bài thơ này nặc mùi... bún bò sao?" Hắn biết ngay bài thơ nặc danh không phải của "giá sống" LND. Thế thì của ai, hắn không thể biết, mà thôi cũng là một cuộc bút chiến vui vui cho nên hắn muốn đăng lên LTCC kỳ tới để giải trí các bạn hữu với bài thơ trả lời lá thư nặc danh như sau:

Nàng Kiều trách một chàng CC Kim Trọng
 Thư nay bắt được hư không
 Biết đâu hợp phố mà mong chau về
 Có người nghe lọt bên kia
 Nếu là quân tử xá gì thư rơi
 Lá thư đầu thật của ai
 Vì lòng trọng bạn nuốt lời mỉa mai

TTTh

Nhàn Ơi, Chào ngươi

(tiếp theo trang 122)

sites.

— Xem tin tức thời sự TV mỗi buổi chiều, điều mà Linh không làm được khi còn đi làm.

— Đọc những sách Linh đã mua nhưng còn để đó vì chưa có thời giờ đọc.

— Ghi lại dần dần những sự kiện về gia đình và giòng họ Linh ở Việt Nam để con cái Linh biết và không quên nguồn gốc.

— Đi thăm con và bạn bè ở xa và đi du lịch. Tháng tới, vợ chồng Linh sẽ đi một vòng mấy nước Đông Nam Á, trong đó có Việt Nam, trong 4 tuần lễ.

Vợ Linh chấp nhận không khó khăn sự có mặt hàng ngày của Linh ở nhà. Với ngày giờ mới của Linh, vợ chồng Linh có dịp gần nhau hơn, nói chuyện với nhau nhiều hơn và năng cùng nhau đi ăn đi chơi hơn. Linh cũng giúp vợ những việc lặt vặt hàng ngày trong nhà như dọn bàn, rửa chén, và vợ Linh cũng hoan nghênh. Chỉ có điều là trước đây đi làm Linh không để ý vợ làm việc nhà ra sao, nay ở nhà có thời giờ quan sát, Linh, có lẽ vì méo mó nghề nghiệp, thỉnh thoảng "phát biểu ý kiến" về cách làm việc của vợ, làm vợ Linh nổi sùng. Tuy nhiên, lâu dần vợ Linh cũng quen, và lại Linh lần lần cũng cạn đẽ tài để phát biểu ý kiến nên nay không còn là vấn đề nữa.

Ba tháng êm ái trôi qua và không có ngày nào Linh thấy chán hay dư thời giờ. Với triển vọng an nhàn sẽ có trong những tháng năm sắp tới, Linh hân hoan đón nhận ngày đầu tiên của đoạn đời về hưu của mình với hai cánh tay mở rộng. Linh thầm cảm ơn vợ, người bạn đồng hành trung kiên đã chia sẻ cùng Linh những nỗi nhọc nhằn của cuộc hành trình trên suốt đường đời, từ khởi điểm cho đến trạm nghỉ chân thanh thản hôm nay.

Đôi lúc Linh cũng bùi ngùi nghĩ đến tình thân hữu giữa Linh và các bạn đồng nghiệp cũ; hay có chút luyến tiếc khi hồi tưởng đến những tiện nghi của chức vụ như văn phòng ở góc (corner office), thư ký riêng; hay nhớ nhung những chuyến đi đả đưa Linh đến những chân trời có lẽ Linh sẽ không bao giờ có dịp đến hoặc đả giúp Linh gặp lại những bạn bè Công Chánh cũ mà có lẽ Linh sẽ không bao giờ có dịp gặp lại nếu Linh không đi công tác cho hãng. Tuy nhiên, so với sự thanh thản tinh thần mà Linh đang có, những cảm nghĩ ấy chỉ thoáng hiện rồi tan biến, như những đám mây trắng lè loi vụt bay qua cửa sổ phi cơ trong bầu trời buổi mai trong sáng ngoài kia.